

[Poul Hansen (Kalundborg).]

imidlertid overbevist om, at regeringen er fuldt opmærksom herpå, og at den såvel ved de lovforslag, der fremsættes, som ved administrationen af den gældende lovgivning tager størst muligt hensyn til beskæftigelsesforholdene. Netop i denne sammenhæng lyttede jeg med tilfredshed til de sætninger i den højtærede statsministers redegørelse forleden, hvori han sagde, at „regeringen lægger stor vægt på, at forstyrrelser i byggerytmen undgås, og at der holdes en stabil beskæftigelse i byggefagene“.

I den løbende diskussion om de økonomiske forhold er der rettet svære bebrejdelser mod den højtærede finansminister for statens træk i nationalbanken. Jeg kan ikke se rettere, end at disse bebrejdelser skyder langt over målet. Staten må dog nødvendigvis afholde de udgifter, den er forpligtet til i henhold til lovgivningen. Den må også honorere de byggelånstilsagn, der er givet under den forrige og den nuværende regering dels i henhold til den til enhver tid gældende byggestøttelov, dels i henhold til de bevillinger, et flertal har tiltrådt. Naturligvis havde vi gerne set, at et større salg af statsobligationer havde været muligt, men man kunne dog ikke i en tid med nedgang i valutastillingen have undgået en forøgelse i statens træk, uden at en endnu kraftigere kreditstramning var blevet følgen. Hvis de synspunkter, der har været fremme i dele af pressen, skulle være lagt til grund, havde vi fået en stramning, som ville have været helt lammende for erhvervslivet.

Løvrigt er der grund til at gøre opmærksom på, at selvom obligationssalget har været lille, og selvom der både er udbetalt byggelån og afdraget på indenlandsk statsgæld, er statens samlede mellemværende med nationalbanken forbedret med 45 mill. kr. i løbet af juli kvartal.

Da vi gennemførte de økonomiske forlig sidste efterår og i februar, skete det som bekendt ved et samarbejde mellem regeringen, det radikale venstre og — for det sidste forligs vedkommende — det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. De to store oppositionspartier holdt sig udenfor; de nægtede endog at give klar besked om, hvad de selv ville have sat i stedet.

De lod det imidlertid ikke blive ved det.

Særlig venstre og venstres presse og da ikke mindst venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, har sommeren igennem med megen flid fortalt, at det, vi andre gennemførte, var aldeles utilstrækkeligt, ja, nærmest nytteløst. Påstanden er urigtig; det fremgår af de kendsgerninger, jeg har peget på; men jeg kan vel nok i al stilfærdighed fastslå, at den stadige gentagelse af den i hvert fald ikke har bidraget til forbedring, og at den hele kampagne ikke har tjent landets interesser.

I det hele taget må jeg sige, at der er en næsten forbløffende forskel på den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Erik Eriksen omtaler det sidste års økonomiske foranstaltninger, og hans omtale i sin tid af novemberforliget 1950, skønt det jo meget lignede martsforliget i år. Det tør vel siges, at det ærede medlem i sandhed har tabt troen på den politik, han dengang fandt rigtig.

Nu ved jeg godt, at jeg skal være forsigtig med at sige noget til det ærede medlem hr. Erik Eriksen. „Fyns Tidende“ skrev fornylig, at det ikke er ham, vi skal skælde ud, for det er ikke ham, der har ansvaret. Jeg forstår, at bladet har fundet behov for en sådan lille afværgemanøvre. Måske er der også blandt dette blads læsere en del, der har følt trang til at sige et og andet til det ærede medlem hr. Erik Eriksen. For kan det virkelig være en rimelig fremgangsmåde for det største oppositionsparti og dets leder helt at holde sig udenfor og bare nøjes med at opretholde uro om landets økonomi? Kan man sige: vi har intet ansvar, vi har ingen forpligtelse?

Man skulle dog vel i det mindste tro, at når det er venstres opfattelse, at det hidtil gennemførte ikke duer, og når partiet så voldsomt byder sig til som den undergørende kraft, der kan klare tingene, så havde man også på landsmødet for en lille måneds tid siden klart og tydeligt sagt, hvad man selv ville gøre. Men det gjorde man ikke. Jeg tror, det er det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der i en udtalelse til et blad har sagt, at venstres landsmødeudtalelse ikke er omtale værd, og at den er et sørgeligt eksempel på, at et stort parti mener at kunne klare sig med talemåder. Jeg har selv søgt efter positive anvisninger både i denne landsmødeudtalelse og i den tale af